

ПРОБЛЕМА ЕФЕКТИВНОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ АПАРАТУ МЕНЕДЖМЕНТУ НА МАКРОРІВНІ

Як відомо, процес європейської інтеграції посідає особливе й надзвичайно важливе місце з-поміж пріоритетів зовнішньої та внутрішньої політики України. Зазначимо, що надзвичайно актуальною залишається проблема переважання у частині експорту сировини та напівфабрикатів. Тому розроблення на макrorівні представниками менеджменту стратегічного плану розвитку промислових галузей та підтримка внутрішнього товаровиробника – єдиний спосіб ефективної діяльності та прогресу української економіки, зростання попиту на український продукт і його конкурентоспроможності на зовнішніх ринках.

Попри те, що за останні роки в Україні спостерігається тенденція представлення на міжнародному рівні реформ, які дали б змогу вийти українським товаровиробникам на зовнішні ринки, по факту за нею й досі залишається статус країни, котране в змозі конкурувати на світовому ринку. Крім того, Україна розглядається як держава-споживач техніки й технологій виробництва, що вважаються застарілими для більш економічно розвинених країн. Зазначимо, що така ситуація безпосередньо пов'язана із неефективною діяльністю представників апарату менеджменту на рівні держави, через відсутність помітних та прогресивних успіхів у плані практичного освоєння інноваційного менеджменту, зокрема, у сфері застосування новітніх технологій та ефективних підходів і методів управління. Тому Україна нині виконує роль вигідно зручного партнера для більш економічно розвинених держав, а також тих країн, де спостерігаються вдалі економічні трансформації.

Обґрунтуванню необхідності впровадження в діяльності апарату управління на макrorівні стратегічно-інноваційних методів, технологій менеджменту та проведенню реформ присвячена низка наукових праць учених-економістів. Значний вклад у вирішення та дослідження цієї проблеми зробили такі науковці, як В. В. Таран, Л. В. Ільченко-Сюйва, О. І. Кілієвич, І. В. Розпутенко, О. Л. Устенко, Н. Лебідь.

Метою даної роботи є проведення аналізу та розгляд моделей і підходів сучасного менеджменту, які дали б змогу підвищити економічний потенціал України, а також забезпечити можливість виходу українських товаровиробників на зовнішні ринки.

На противагу розвиненим країнам, теоретики, які впроваджують

українські «реформи», спираються не на базовий фундамент економічних учень, а на монетаристську теорію М. Фрідмана неоліберальної школи[1], відповідно до якої рівень товарних цін і вартість грошей пояснюються кількістю платіжних засобів в обігу. Це у підсумку призвело до знецінення української валюти. Тому й мали місце впродовж останніх років в Україні інфляційні процеси, зокрема, й ті, котрі виникли під впливом негативних політичних обставин.

Металургія, сільське господарство та хімічна промисловість, за словами директора Міжнародного Фонду Блейзера Олега Устенка, становлять понад 60 % українського експорту. Переорієнтація на ринок ЄС призвела до того, що український експорт зараз здебільшого сировинний, адже вітчизняна машинобудівна продукція для ЄС виявилася неконкурентоздатною. «І це відбувається не через війну та Росію, а через неякісний інвестиційний клімат»[2].

Тобто, відкинувши найбільше надбання економічної науки XXI ст. – українську інноваційну теорію, комплексне застосування інноваційних, організаційних та інформаційних технологій у сфері менеджменту, український апарат управління, під дією сучасних умов та тенденцій розвитку менеджменту як науки в цілому, розвитку нових підходів управління – апріорі не може бути ефективним у процесі своєї діяльності. Як зазначають фахівці, робиться це під тиском корумпованої владної моделі економічної системи, яка «паразитиє» і збагачується за рахунок народу України та виступає однією з головних причин неможливості створення якісно-привабливого клімату для потоку інвестицій в українське виробництво.

Отже, можна зробити висновок, що без наявності якісно підготовлених кадрів, представників апарату менеджменту на макрорівні – проблема відсутності конкурентоспроможності українського виробника на зовнішніх ринках – залишається невирішеною. Звідси, головними напрямками для реформування сучасної моделі українського менеджменту є:

- побудова якісно-нових, інноваційних методів діяльності апарату управління на макрорівні;
- підготовка висококваліфікованих кадрів;
- застосування новітніх підходів у системі управління щодо поєднання усіх видів ресурсів і технологій та перетворення їх у готовий продукт;
- використанні сучасних інформаційних технологій у сфері діяльності менеджменту.

Однак, дані реформи у сфері діяльності уряду та парламенту, як представників апарату менеджменту на макрорівні – рівні держави Україна, спрацюють лише за умови ставки на людський капітал, встановлення єдиного для всіх Верховенства права та подолання корупції. Якщо

структура апарату менеджменту на макрорівні не зазнає цих змін у найближчі роки –Україну очікує черговий економічний спад та цілковите закріплення у світовій економічній системі, як суб'єкта сировинного приросту ЄС та світу.

Список використаних джерел

1. Розпутенко І. В. Геоекономічні реформи: проблеми управління / І. В. Розпутенко, Л. В. Ільченко-Сюйва, О. І. Кілієвич, Н. С. Криштоф, С. О. Москаленко, Н. А. Малиш, С. В. Щербина [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://academy.gov.ua/%5CNMKD%5Clibrary_nadu%5CNavch_Posybniky%5C250b309e-f93c-4833-b152-9cc78879bbf2.pdf. – Назва з екрану.

2. Букатюк У. Розрив економічних відносин з РФ. Чи справді це кінець / У. Букатюк [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://espresso.tv/article/2018/03/26/rozryv_ekonomichnykh_vidnosyn_z_rf_chy_spravdi_ce_kines. – Назва з екрану.

Наталія СКОРОМНА

Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль
(науковий керівник: д. держ. упр., доцент, професор кафедри
менеджменту та публічного управління Толуб'як В.С.)

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЙНИХ РЕФОРМ

Децентралізація є дієвим способом зміни суттєвих характеристик суспільства і має значний потенціал та перспективи для розвитку територіальних громад. Досвід реформ місцевого самоврядування зарубіжних країн свідчить, що одні країни (Італія) здійснили ці реформи швидко, а інші (зокрема, Польщі і Латвії) мали тривалий досвід централізованого управління.

Результатом проведення реформ публічної влади в Італії стало формування трирівневої системи управління в країні: регіон – провінція – комуна. Видатки на забезпечення функціонування освіти, охорони здоров'я, транспортних мереж, цивільної авіації, надання адміністративних послуг забезпечуються з регіональних бюджетів. У віданні регіонів також залишилися питання територіального планування та розвитку [1].

До компетенції провінцій належать підтримка та розвиток громадського транспорту, дороги в межах провінцій та супутня інфраструктура, інфраструктура середньої освіти, економічний розвиток, центри надання соціальних послуг, промоція культури, туризму та спорту. Завданнями комун є запровадження та збір місцевих податків, які є потужним джерелом фінансування локальних потреб; забезпечення діяльності місцевої поліції, закладів охорони здоров'я, початкової та середньої освіти, громадського